

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 11 §u 344 tr. ř. a to právem, tvrdíc, že porotní soud porušil zákon, uznáv ho vinným vedle zločinu §u 101 tr. zák. i přestupkem krádeže podle §u 460 tr. zák. Stěžovatel byl v obžalovacím spisu viněn jednak ze zločinu zneužití moci úřední podle §u 101 tr. zák., jednak ze zločinu krádeže podle §ů 171, 173, 174 II. a), c), tr. zák. kteréžto trestné činy byly v tenoru obžalovacího spisu rozlišeny potud, že v případě prvním bylo v obžalovacím spisu uvedeno, že stěžovatel jako poštovní zřízenec při poštovním úřadě, v němž měl povinnost, zneužil moci jemu svěřené, by odcizováním zásilek způsobil poštovnímu eráru škodu, kdežto v druhém případě při zločinu krádeže bylo uvedeno, že vícekrát pro svůj užitek odňal z držení a bez přivolení poštovního eráru ve společnosti se spoluobžalovaným Františkem L-em pět uzamčených poštovních zásilek s potravinami a látkami v ceně asi 1000 Kč. Ježto obžaloba zněla na ony dva zločiny, byl porotní sbor soudní podle §u 318 tr. ř. při sestavování otázek vázán obžalovacím spisem a musil porotcům poližiti hlavní otázku, jak na zločin zneužití úřední moci podle §u 101 tr. zák., tak i na zločin krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), c) tr. zák.. Leč tato formální správnost otázek nebyla nikterak závažnou pro porotce při právním posouzení skutkového podkladu obou otázek. Právě tak jako soud nalézací není vázán názorem obžaloby při vynesení rozsudku (§ 262 tr. ř.), ani porotci nemusí se řídití právním názorem, v obžalobě vysloveným, nýbrž rozhodují volně podle svého přesvědčení nejen o skutkové stránce činu trestného, nýbrž i o jeho právní kvalifikaci. Z důvodů obžalovacího spisu jest zřejmo, že obě dotčené hlavní otázky se vztahují jen na jeden a týž skutek. Poněvadž pak skutek ten byl po právní stránce vyčerpán kladným zodpověděním hlavní otázky čís. 13 (čtvrté hlavní otázky), nebylo již důvodů, by porotci kvalifikovali skutek tento ještě kladným zodpověděním hlavní otázky čís. 14 (páté hlavní otázky), ať již tak učinili třeba jenom ve formě přestupku krádeže uvedeného v §u 460 tr. zák. Jak v hlavní otázce čís. 13, tak v hlavní otázce čís. 14 byl uveden jeden a týž skutkový základ, kterým dle nesprávného názoru obžaloby byly naplněny skutkové podstaty dvou trestných činů. Tyto dvě skutkové podstaty jsou však v poměru zvláštního ku všeobecnému a všeobecná skutková podstata zločinu, pokud se týče přestupku krádeže, jest zahrnuta ve zvláštní skutkové podstatě zločinu zneužití úřední moci. Při správném použití zákona bylo proto již po kladném zodpověděni čtvrté otázky hlavní (otázka čís. 13) záporně zodpověděti pátou hlavní otázku (otázka čís. 14). Když se tak nestalo, bylo použito na trestný čin, obsažený v páté hlavní otázce (otázka čís. 14) zákona, kterého naň použití nelze, a rozsudek porotního soudu, kterým byl obžalovaný uznán vinným přestupkem krádeže podle §u 460 tr. zák., jest proto zmatečným z důvodu zmatečnosti čís. 11 §u 344 tr. ř.

Čís. 1217.

Skutková podstata §u 376 tr. zák. předpokládá nejen opomenutí péče dohlédací, nýbrž též, by pachatel za předpokladů §u 335 tr. zák.

mohl předvídati, že jeho opomenutí může ohrozit tělesnou bezpečnost lidskou. Povinnost k dohledu dle §u 376 tr. zák. má své přirozené meze v konkrétních poměrech.

(Rozh. ze dne 24. května 1923, Kr I 417/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované Alžběty K-ové do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. února 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle §§ů 335, 376 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovanou podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §§ů 335, 376 tr. zák., spáchaný prý tím, že dne 15. srpna 1921 v K. opomenula z přirozené povinnosti vykonávati dohlídku ku svému čtyřletému dítěti Josefu K-ovi, který následkem nepečlivosti u plnění této povinnosti utonul.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalované Alžběty K-ové uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. a to právem: Zjištěními nalézacího soudu není odůvodněna skutková podstata §u 376 tr. zák., jež předpokládá právě tak, jako ustanovení §u 335 tr. zák., by nastalo nejen opomenutí přirozené neb zákonné péče dohlédací, nýbrž, by pachatel též mohl za předpokladů, v §u 335 tr. zák. uvedených, předvídati, že jeho opomenutí může ohrozit tělesnou bezpečnost lidskou. V tomto případě především nelze říci, že by ve zjištěních v rozsudku obsažených bylo obsaženo opomenutí, jak na ně nahlíží nalézací soud, a pak nelze míti za to, že by obžalovaná byla mohla předvídati, že její synek může býti vydán nebezpečnosti života. Podle zjištění nalézacího soudu žádal utonulý Josef K. obžalovanou o hrnček, uvádějc, že chce sbírat hrušky, obžalovaná mu hrnček dala a, nechavši ho bez dohledu, dovolila mu jíti do zahrady, kde se Josef K. v louži utopil. Nalézací soud vytýká obžalované trestné opomenutí dozoru potud, že měla býti opatrnější a věnovati větší pozornost dohledu na své dítě, zvláště když dobře věděla o blízké, hluboké, neohražené louži, kolem níž dítě do zahrady šlo, a když mohla uvážiti, že synek Josef, maje hrnček, chce si hráti, pokud se týče neodolá, by si nepohrál s vodou v louži, kolem níž půjde. Leč tento nalézacím soudem uvedený předpoklad trestného opomenutí obžalované nelze uznati správným. Nebylo nikterak bezpodmínečně nutno, by myšlenkový pochod obžalované bral se právě tím směrem, jak to uvádí nalézací soud, neb nelze přehlédnouti, že obžalovaná mohla stejným právem míti za to, že synek Josef ovládná jest výhradně představou o sbírání hrušek do hrnku, a pak ovšem nemohla předvídati, že si bude hráti s hrnčkem v louži, to tím méně, když přece podle přirozené povahy věci synek Josef zajisté již bezpočtukráte musil kolem zmíněné louže jíti bez závady. Mimo to však nalézací soud počítá tu s předpokladem, který nemá ve spisech opory, neboť nalézací soud nezjistil, že Josef K. utonul právě proto, že nabíral hrnčkem vodu v louži, nýbrž ponechal docela otevřeny veškeré možnosti, které mohly vésti k tomu, že se jme-

nované dítě v louži octlo. Může tedy jíti jenom o to, že obžalovaná ponechala synka Josefa bez dozoru venku a že mohla předvídati nebezpečnost pro jeho život, bude-li tam sám bez dozoru ponechán. Tu má však pravdu zmateční stížnost, že povinnost k dohledu v §u 376 tr. zák. stanovená má své přirozené meze v daných poměrech a že jen tenkrát možno mluvit o zavinění, jestliže opomenutí stalo se přes přirozené a obvyklé na věc nazírání. V tomto případě jde o chalupnici, matku více dětí, jež, nemajíc služebnictva, musila se sama starati nejen o děti, ale též o domácnost a hospodářství, při němž, jak v četnickém oznámení se praví, je mnoho práce. Za těchto okolností je přirozeno, že taková venkovská matka není při nejlepší vůli s to, aby opatrovala své děti a dohlédala na ně tak, aby je nepustila s očí. Plní svou povinnost, jestliže pečuje o jejich bezpečnost v té míře, pokud jí to poměry dovolují. Že by této povinnosti nedostála, nevyšlo na jevo. Svědkyně Marie J-ová potvrdila, že obžalovaná docela opatrně střeží své děti; obecní představenstvo sdělilo o ní, že požívá v obci velmi dobré pověsti a není ve spisech podkladu pro domněnku, že by nebyla dětem dobrou matkou. Uváží-li se k tomu dále, že dle nevyvráceného tvrzení obžalované chodil již 4½ roku starý hošík často kol rybníka a nestalo se mu ničeho, dlužno přiložiti víru jejímu hájení se, že netušila, že by se dítěti mohlo tentokrát neštěstí přihoditi. Vzhledem k tomu nelze za to míti, že by obžalované padalo k tíži opomenutí ve smyslu §u 376 tr. zák., nýbrž že jde o nezaviněnou nehodu, za kterou pak nelze obžalovanou pro nedostatek zavinění činiti zodpovědnou. Nalézací soud porušil proto zákon, když u obžalované Alžběty K-ové shledal zavinění po rozumu §§ů 376, 335 tr. zák., a odsuzující jeho výrok jest zmatečným dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 1218.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. zák.).

Otázka, zda jsou si dvě známky šálivě podobny, jest t. zv. otázkou smíšenou (quaestio mixta).

Šalivost známky slovní, obrazcové a kombinované. Rozhodným jest tu hledisko »obyčejného« kupitele při obyčejné jeho pozornosti.

(Rozh. ze dne 25. května 1923, Kr I 987/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 3. dubna 1922, jímž byl obžalovaný Josef Sch. podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin dle §ů 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Hmotněprávní důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. není opodstatněn. Žalováno jest, že obžalovaný Josef Sch. vědomě zasáhl ve výhradné právo žalující firmy, používati slovní známky »Persil«, za-